

JOOP'S THUISKOMST

DOOR
WILMA

NIJKERK - G.F. CALLENBACH

JOOP'S THUISKOMST

DOOR
WILMA

GEILLUSTREERD
DOOR
JOHANNA V. D. RUIT

NIJKERK - G. F. CALLENBACH

De sneeuw had de heele wereld dichtgedekt; de boomenkruinen hingen als wolken, wit en grauw boven hun half-bestoven stammen, en alle heesters en struikjes, tot het kleinste grassprietje toe stonden diep gedoken roerloos onder hun zware witte spreij.

Vreemd en schoon als een sprookjesland zag de wereld er uit in de donkere dagen voor Kerstmis.

Iederen nacht vroom het, dat 't kraakte, en iederen morgen kwam de zon stralend op; maar tegen den ondergang zamelden zich dikke, grijze wolken; het begon te sneeuwen, zoodat je geen hand voor oogen meer kon zien, en al de mazen, die de zon overdag in de sneeuwspreij gebrand had, werden 's avonds weer dichtgestopt.

Als eindelijk de maan opkwam, vluchtten al die leelijke sneeuw wolken weg, je wist niet, waarheen ze opeens gestoven waren, dan lagen de velden weer zilverachtigblauw overglansd, zoodat iedere nacht wel een Kerstnacht leek.

Je zag de lichtjes van de hofsteden langs den Enkrand pinkelen, en je zou bijna verwachten de Kerst klokken te hooren luiden, of donkere gestalten langs den sneeuwweg te zien trekken, van menschen, die naar de kerk gingen om „Eere zij God” te zingen.

Het verwachten zit in de lucht. Dat komt, omdat de heele Christelijke wereld zich al vier weken vóór het eigenlijke Kerstfeest gaat voorbereiden om het feest van Jezus' geboorte te vieren. In de kerk preekt de Dominee over de schoone beloften aan het volk van Israël, dat uit hun midden de Zaligmaker der wereld voort zou komen.

Al hooger stijgt de verwachting, tot eindelijk in den Kerstnacht de hemel in lichtglanzen openbreekt en de Engelenzang over de stille velden ruischt.

En zooals de Dominee de gemeente voorbereidt, zoo bereidt ieder mensch zich op zijne wijze voor op het feest; en ieder weet, dat hij de deur van zijn hart heel wijd open moet zetten.

Want het gaat nu precies andersom als op het eerste, groote Kerstfeest. Toen lag er een Kindje in doeken gewonden op stroo in de kribbe van Bethlehem, en de engelen zongen: Eere zij God en wezen aan de herders den weg.

En de prachtige ster, die aan den hemel schitterde, wees aan de Wijzen uit het Oosten den weg. Ze gingen allemaal het Kindeke zoeken en ze vonden het ook!

Maar nu is Jezus eenmaal in de wereld, en niemand kan Hem ooit meer uit de wereld wegnemen! Nu gaat Hij in den Kerstnacht rond, als het verwachte Kindeke en luistert naar het lied, dat de menschen zingen, en kijkt of Hij ook de deur van een hart openziet, waarbinnen het licht van blij verwachten brandt, een deur, waardoor Hij binnen kan gaan.

Hij komt altijd ongezien, maar de menschen merken toch wel, als Hij er is, want dan worden ze opeens zoo blij, als ze nog nooit in hun heele leven geweest zijn.

Maar het gebeurt ook wel, dat Hij een bode zendt, en dan is het meestal een van de armsten en kleinsten van Zijn broeders, ja, zelfs kiest Hij wel eens een ellendig verloren dier om Zijn bode te zijn.

Iedereen kan wel begrijpen, dat je daarom juist op het Kerstfeest de deur van je hart heel wijd open moet zetten. —

— Op zulk een laatsten dag vóór Kerstmis gebeurde het, dat de zon bloedrood onderging over het sneeuwveld.

In plaats van wolken, kwamen er zware witte nevelen opstijgen over de velden. De heele Enk leek een witte zee; alleen de nokken van de daken en de boomenkruinen staken er boven uit; de zee verzwolg eindelijk ook de heuvels, het heele bosch en den heelen hemel!

Toen was er nergens meer iets te zien of te hooren, geen lichtjes, geen klokgelui! Akelig was het.

Grootmoeder, in het huisje op den hoogen weg van het dorp naar de hei, sloeg een venster open. Ze schrok van den ijskouden nevel, die naar binnen vloog.

„Brr . . .” zei ze en deed gauw het venster weer dicht.

Grootmoeder was alleen met de kindertjes in huis. Vader en moeder waren uit; ze zouden dien avond thuiskomen.

„Kindertjes,” zei Grootmoeder, „het is tijd voor de avondster. Je kunt buiten geen enkel licht zien schitteren, nu zullen we het binnen laten schijnen.”

In een hoek van de kamer was een prachtige, roode ster aangebracht, met een kaarsje er achter. Vader had die ster zelf gemaakt! Grootmoeder stak het kaarsje aan, en nu stond de ster daar te lichten, hoog en helder, en zoo vredig, dat de kinderen heelemaal gerust, zich dicht om Grootmoeder heen schaalden, en met blijde gezichtjes naar de ster keken, die aan de Wijzen uit het Oosten den weg had gewezen.

Grootmoeder begon haar lievelingslied te zingen:

Hoe zal ik U ontvangen,
Hoe wilt Gij zijn ontmoet,
O, 's Werelds hoogst verlangen . . .

Toen Grootmoeder uitgezongen had, zei ze: „Nu mag Bertje 't eerste kiezen, wat we nog meer zullen zingen, want Bertje is de kleinste, en je zult maar zien, eer we 't weten, zijn vader en moeder thuis.”

„Ik, van de goede Herder,” zei Bertje.

„Och kind, dat is geen Kerstversje,” deed Joop wijs, „je moet natuurlijk een Kerstversje kiezen!”

„Neen . . .” hield Bertje vol, „ik wil van de goede Herder!”

„Ja, maar Joop,” zei Grootmoeder, „dat kan heel goed, want alle versjes, die iets zeggen van de liefde van Jezus voor de kinderen en de groote menschen en de dieren, zijn eigenlijk Kerstversjes.”

En Grootmoeder wou juist met haar bevende stem inzetten, toen er hard op de ruiten werd geklopt.

Grootmoeders schouders schokten van schrik. Bertje begon te huilen, en Joop en Jannie sprongen overeind. Jannie werd zelfs 'n beetje wit om zijn neus.

Maar Grootmoeder suste gauw: „'t Is de scheper natuurlijk, wie zou 't anders zijn! die klopt immers wel meer aan 't raam!”

Ze ging de voordeur opendoen, en ja, het was de scheper, maar hij leek nog kleiner en krommer dan gewoonlijk, zoo moe was hij van 't waden door de sneeuw, zijn stem was heesch van den kouden nevel.

„Is je zoon al terug?” vroeg hij, „ik dacht eerst dat er hier niemand thuis was, maar toen ik langs het raam kwam, zag ik het schijnsel van die roode ster, en daarom klopte ik maar even.

Er is me een schaap weggeraakt, ik heb al zoo lang gezocht, mijn ouwe Hector kan niet meer.

Ik wou vragen of ik jullie Nero niet mee kan krijgen, Nero is zulk een beste speurder, en hij kent me goed. Als 't beest vannacht in die kou blijft, gaat het dood.”

Grootmoeder liet den scheper binnen, en gaf hem een warmen kop koffie. Hij hield zijn natte sneeuwvoeten bij het vuur en rilde telkens van koude.

Joop haalde Nero uit de schuur. „En nu, braaf, Nero,” zei hij.

Nero spitste de ooren en keek zijn baasje aan, net of hij zeggen wou: „'t Zal aan mij niet liggen.”

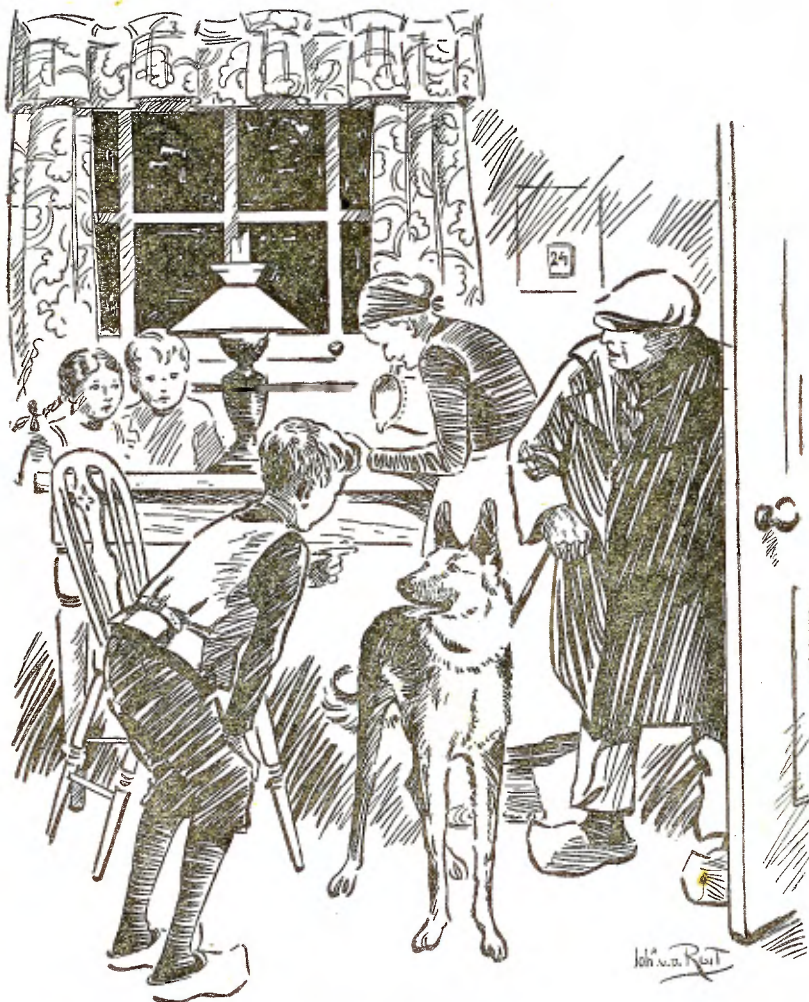
Toen de scheper met Nero weg was, en de kinderen weer stil om Grootmoeder heenzaten, zei Grootmoeder opeens: „Zie je wel, onze ster heeft buurman den weg gewezen. Wat een geluk, dat we de lamp niet aangestoken hebben, want dan zouden de luiken dicht geweest zijn.

Zie je nu wel, Joop, dat het versje van den goeden Herder ook een Kerstversje is?”

Joop wou nog niet toegeven.

„Maar Grootmoeder, er is toch niet altijd juist op Kerstavond een schaap verdwaald!”

Grootmoeders stem klonk verschrikkelijk ernstig, en Joop hoorde ook, dat Grootmoeder zuchtte, toen ze

zeide: „Ja Joop, altijd, de wereld is vol verdwaalde menschen; die noemt Jezus Zijn verloren schapen, je kunt dat nu al best begrijpen. En een heeleboel van die verdwaalde menschen weten nog wel, dat er in den

Kerstnacht een licht heeft geschenen en dat er engelen hebben gezongen, en als ze eindelijk erg naar huis gaan verlangen, vinden ze soms den weg terug, door zoo'n Kerstlichtje, dat iemand heeft aangestoken voor het feest.

Maar nu zullen we Bertje's versje zingen." Grootmoeder zette weer in; haar stem beefde veel erger dan in 't begin:

*
„Als een herder wil Hij trouw
't Schaap in een woestijn aan 't dwalen,
Daar 't zichzelf verliezen zou,
Van den doolweg wederhalen.
Brenge 't op de rechte baan,
Jezus neemt de zondaars aan.”

Joop vond, dat Grootmoeders stem verschrikkelijk beefde. Ze werd zeker heel oud! Maar Joop wist niet, dat Grootmoeder aan groote-Joop dacht, den jongsten broer van vader, die drie jaar geleden boos en wild weggevoeren was, en nooit meer iets van zich had laten hooren.

Grootmoeder bad onder 't zingen, dat Joop den weg naar huis maar weer mocht vinden, en dat Nero met 't schaap thuis zou komen.

• • • • •
Toen vader en moeder van den trein kwamen, waren ze blij, dat de kinderen zoo rustig bij Grootmoeder zaten.

Het was een angstige tocht geweest in den dikken mist over de glibberige sneeuw. Vader had moeder zóó stevig in den arm gehouden en toch was moeder nog een keer uitgeleden.

En natuurlijk, omdat hún tocht zoo moeilijk was, dachten ze vanzelf, dat Grootmoeder en de kinderen het ook benauwd zouden hebben.

Maar die hadden in hun veilige hoekje gezeten bij het licht van de ster.

Alleen, dat arme, verdwaalde schaap! en groote-Joop!
Als het buiten erg naar was, dachten vader en moeder en Grootmoeder altijd aan groote-Joop.

Moeder vertelde van haar dag in de stad; hoe mooi, en hoe veel stiller dan gewoonlijk de straten gelegen hadden in de sneeuw. Een heel leger van werkeloozen was bezig met sneeuwruimen, en iederen morgen waren ze weer verrast met een nieuw wit pak.

De sledebellen hadden gerinkeld, de paarden hadden roode en blauwe kwasten aan het hoofdstel, prachtig was het geweest! Joop en Jannie luisterden als vinken, maar Bertje was al in slaap gevallen op Grootmoeders schoot.

Het kaarsje achter de ster raakte uitgebrand. „Kom,” zei vader, „we zitten hier zoo mooi, we steken een nieuwe kaars aan. Misschien komt de scheper wel gauw terug met Nero en het schaap. Bertje moest allang in bed zijn!”

Joop en Jannie werden ook slaperig; moeder wilde ze juist maar allemaal tegelijk naar bed brengen, toen ze hoorden stampen op de sneeuw.

Gauw de voordeur open!

Het was de scheper met Nero, maar zonder schaap.

Wat was die scheper verdrietig! Als het schaap niet doodging van kou, zou het toch verscheurd worden door een van de groote wolfshonden op de Zwarte Hoeve, ver op de hei. Die hadden al tweemaal een schaap aangevallen en leelijk toegetakeld, vóór hij er bij had kunnen komen, och arme! De scheper wou niet binnen komen; vader sloot de deur.

Nero lag te hijgen bij den haard, hij had erg zijn best gedaan! Bertje ging op haar hurken bij hem zitten en streelde zijn kop; hij kreeg een extra hapje en mocht heel den verderen avond binnen blijven. De kinderen gingen naar bed.

Grootmoeder bleef met vader en moeder bij den haard zitten in het licht van de ster.

Ze praatten niet veel met elkander; allemaal dachten ze aan het schaap, dat nu misschien in doodsangst over de hei liep te blaten en ook aan groote Joop.

Het werd erg laat en ze bleven maar zitten.

Nu gebeurde het, dat er werkelijk iemand was,

die dikwijls dacht aan het licht in den Kerstnacht en aan den Engelenzang, iemand, die eens wild en boos weggeloopt was van zijn thuis en eindelijk zoo was gaan verlangen, dat hij 't niet meer uit kon houden.

Toen dacht hij: „Ik moet ze allemaal nog één keer zien, ik moet weten of moeder nog leeft en mijn broer en zuster en de kleine Joop, die ze naar mij hebben genoemd en Jannie en Bertje. Ik zou het zoo vreeselijk vinden als moeder heenging, zonder dat ik haar gezegd had, dat ik zoo'n berouw heb van mijn boosheid.”

Maar natuurlijk, hij zat vast op zijn schip en moest met zijn schip meevaren; nog weken duurde het, voordat ze in 't lieve Vaderland kwamen.

Al de matrozen en de officieren zaten uit te rekenen of ze nog met Kerstmis thuis zouden kunnen zijn.

Er waren matrozen, die al in geen acht of tien jaar thuis Kerstfeest hadden kunnen vieren.

Maar er was toch niemand, die zoo verlangde als groote-Joop; want iedereen heeft al wel begrepen, dat het groote-Joop was, die drie jaar geleden zoo wild en boos van huis wegliep.

„Als er nu maar geen stormdagen komen,” dacht Joop.

Het ging goed, totdat ze bij die booze golf van Bisçaje kwamen. Joop kroop dien morgen uit zijn kooi en zag dat de zee als een berg tegen de lucht stond. Het schip zat in de diepte als een notedop. En daar begon het! De wind loeide door de takels, het schip stak zijn voorsteven omhoog tegen de golven en dook dan weer zoo diep, dat de schuimkoppen over het dek sloegen; de passagiers zagen bleek en bedrukt en bleven bijna allemaal beneden. Joop had een paar flinke zeebeenen, en toch moest hij oppassen om niet weggeslagen te worden. De boot kwam maar niet vooruit, en maakte vreemde slingeringen, of ze uit den koers geslagen waren.

Het allerakeligste was nog, dat ze een transport prachtige bokken en zebra's uit 't Zuiden aan boord hadden. Die stonden in houten kooien op het dek. Och, wat waren die arme dieren bang! Ze schokten bij iedere slinging van het schip tegen den ruwen wand van hun hok en verwonden zich bloedig; een prachtige

waterbok raakte zelfs met zijn horens vast in 't weeke hout, en brak den nek.

Joop werkte, werkte, hij kon niet helpen, dat de tranen hem soms uit de oogen liepen van medelijden met de dieren en van angst voor zichzelf.

Want ze verloren tijd, en hoe dichter hij bij huis kwam, hoe meer hij 't gevoel had, dat moeder naar hem uitzag, en wist hoe moeielijk, hoe vreeselijk moeielijk het was, als je lang moest wachten.

Gelukkig legde de storm zich tegen den avond, maar toen moest Joop naar kooi, ziek van heimwee, maar dat wist de scheepsdokter niet.

Die gaf Joop een bitter drankje tegen de koorts en zei dat Joop met een paar dagen wel weer beter zou zijn.

Eindelijk, eindelijk, lag het schip in de haven! Och, wat was Joop blij.

Nog half ziek kroop hij uit zijn kooi, en toen de matrozen afgemonsterd waren trok hij naar huis, met den eersten den besten trein, dien hij pakken kon.

Onderweg dacht Joop: „Ik weet, wat ik doe, ik stap bij het voorlaatste station uit, en volg het pad dat dwars over de hei loopt, naar huis; ik kan dien weg wel droomen! Als ik doorspoor naar mijn dorp, dan moet ik het heele lange eind weer terugloopen naar het hooge pad.”

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Wat was Joop gelukkig, toen de trein stopte, en hij uit kon stappen en wist, dat hij met drie kwartier gaans thuis kon zijn bij moeder in den warmen zachten schijn van den Kerstavond, dien ze zeker nog zouden vieren net als vroeger. Maar wat een sneeuw!!

Hier lag veel meer sneeuw dan bij de stad.

„Jonge, jonge, dat zal geen grapje zijn!” Maar dat heele eind om, was ook geen grapje, als je half ziek uit de kooi gekropen was!

Zoo begon groote-Joop vol moed zijn tocht, hij kende de hei op zijn duimpje.

„Mijnheer,” zei een postbode, die hem het pad naar de hei in zag slaan, „u denkt er toch niet over zoo op Woudenberg aan te trekken? Het is te gevaarlijk, het

heele fietspad is ondergesneeuwd, u kunt beter den grintweg nemen, al is dat een eind om."

Groote-Joop dacht: Dat haal ik nooit en op de hei weet ik in mijn slaap den weg wel te vinden!

En zoo ging Joop, net toen de mist wat begon op te trekken, het heipad af.

Dat viel niet mee! In 't begin al niet! Nog geen honderd Meter had hij geloopen, plof.... daar lag hij languit in de sneeuw! Natuurlijk van 't fietspad afge- raakt en over een eikenstronk gestruikeld!

Gelukkig val je niet hard in de sneeuw, maar Joop was toch geschrokken.

Hij had een slecht begin gemaakt, zijn hoofd duizelde van den val, en hij had honger ook.

Maar kom, Joop was een zeeman en een zeeman is voor geen klein geruchtje vervaard.

Dus zette hij zich weer schrap, en liep voorzichtig verder, in de goede richting, dat wist hij zeker!

Maar wat was het eenzaam op de hei! wat voelde Joop zich eenzaam en wat woei er een scherpe wind!

Zijn ooren begonnen te steken en zijn voeten gingen pijn doen, alsof er houtjes in zijn schoenen zaten.

Hij keek naar de sterren, die nu door den mist heen- kwamen, om te weten, of hij de goede richting hield, plomp!.... daar zat hij met zijn been in een diep gat! Weér van den weg af, natuurlijk!

„Jonge, jonge," zei Joop.

„Dus niet naar de sterren kijken, liever even stilstaan, als ik zekerheid wil hebben."

Op zee had hun schip wel eens koers verloren in den mist. Dat was nog veel gevaarlijker! En dan dat griezelige brullen van den misthoorn!

Hier hoorde je geen geluidje.... Ja, daar hoorde Joop toch iets.... Hij stond stil.... Daar hoorde hij 't weer: een zacht, klaaglijk geschrei, een geluid, dat hij vroeger wel meer had gehoord,.... het was vast en zeker het blaten van een schaap. Stomme dier! Gelukkig, dat de maan nu heelemaal op was! Joop tuurde in de richting van waar het geluid kwam, maar hij zag niets. Toen klapte hij met de tong,.... en nu

hoorde hij duidelijker, . . . en ja, hij zag ook heel in de verte iets grauws op het sneeuwveld.

Hij riep en riep! het blaten werd angstiger, maar er roerde zich niets.

„Jonge, jonge,” zei Joop, en hij mat met zijn oogen den afstand.

„Ik kan zelf bijna niet meer voort, ik weet zelf haast niet, hoe ik heelhuids thuiskom, en zoo'n schaap is 'n vrachtje! en dat over die ruige besneeuwde hei, 't gaat niet, Joop, jongen, je komt er zelf bij om!”

„Arm dier!” Toen zette hij de tanden op elkaar en stopte zijn ooren dicht, omdat hij 't zoo akelig vond, „ik kan je heusch niet helpen!”

Hij had precies 'tzelfde gevoel als eens op zee in den storm.

Toen hadden ze de noodseinen van een schip opgevangen, maar ze hadden zelf lekkage gekregen en konden geen hulp bieden met de hooge zee. Het schip was vergaan met man en muis.

„Jonge, jonge,” zei Joop, want het hielp maar niet of hij zijn ooren al dichtstopte, het was, of het schaap hard blatend achter hem aankwam en hij wist toch, dat het daar ver op de hei alleen moest liggen, misschien wel met een gebroken poot.

Opeens stond Joop stil.

„'t Kan me niet schelen,” zei hij, „verdwaald is verdwaald, en of je mensch of dier bent, 't is allebei even akelig en ik ben eigenlijk ook maar een verdwaald mensch! Als 't beest daar blijft liggen, gaat het dood. Dan maar samen gered of samen omgekomen!”

En Joop keerde echt om, zoo moe als hij was, en strompelde het heele eind weer terug door de sneeuw en toen dwars over de hei.

't Schaap hoorde hem, vast en zeker, want 't begon hoe langer hoe harder te blaten, en daar had Joop 't!

't Lag over stag, zooals hij 't noemde, en hij knielde er bij neer en begroef zijn handen in de dikke vacht van 't schaap, terwijl de tranen hem in de oogen schoten, omdat hij nu opeens een kameraad had en zich niet meer zoo dood-alleen voelde.

„Ja jongen,” zei hij, „nu moeten we zien, dat we thuis komen, al is 't voetje voor voetje! Kan je loopen?”

Hij sjarde 't beest overeind, maar 't zakte weer net zoo gauw opzij, 't had z'n poot bezeerd.

„Ja jongen, dan zal ik probeeren je op mijn rug te hijschen, dat is 't beste en dan maar voetje voor voetje.”

Joop gespte de riemen van zijn matrozenzak los.

Wat er in zat, gooide hij er uit, en sloeg de riemen om het schaap.

't Lukte! en zoo kreeg hij een ongewoon zwaar vrachtje op zijn nek.

„Maar nu!” begreep Joop, „als ik nu val, kom ik niet meer op! Voetje voor voetje!”

Een hard-bevroren kluit onder de sneeuw! Bijna was Joop er met zijn linkervoet over gestruikeld!

„Ik mag niet vallen,” zei Joop en stapte wat meer naar rechts.

O wee! daar gleed zijn rechtervoet uit, Joop zakte op zijn knie!

Dat was een toer, om weer overeind te komen met zoo'n vracht op je rug!

„Ik mag niet vallen,” zei Joop nog eens, maar de tranen waren hem toch in de oogen geschoten.

Het schaap lag doodstil, het voelde zich heelemaal veilig! maar Joop was op 't randje van moedeloosheid.

„Als het toch eens niet lukte!” dacht hij. Maar het kwam geen enkele maal meer bij hem op het schaap maar te laten liggen. Toen hij eindelijk weer op het fietspad kwam, was hij zóó moe, van inspanning, dat hij in de sneeuw moest gaan zitten.

Lekker was dat! om je oogen dicht te doen en eventjes te slapen.

Zoo moe was hij, dat hij er niet eens meer aan dacht, hoe gevaarlijk dat was.

Maar het schaap begon vlak bij zijn oor te blaten, toen werd Joop klaar wakker en worstelde weer overeind.

„Neeen,” kommandeerde hij, „niet zitten, niet slapen!”

't Was nu gelukkig heel licht geworden, alle nevels weg, en het maneschijnsel wijd en zacht over de witte

heide. En daar zag hij opeens den boschrand waarachter zijn dorp lag.

Als hij nu maar niet zoo vreeselijk moe was! Zijn knieën knikten, het zweet gudste hem van het gezicht.

Het hielp niet meer, of hij al zei: „Niet vallen, Joop!” zijn krachten begaven hem. Toen dacht hij: „Ik kan toch zoo dicht bij huis niet omkomen, en ik wil ook niet omkomen! Wat zou moeder een verdriet hebben, als ze me zóó vonden, . . . maar ik kan niet meer!”

En nu zakte Joop wezenlijk op den grond, en hij schreide er om met dikke tranen. Het schaap gespte hij los en ging in de sneeuw zitten, met zijn armen om het beest heengeslagen, en met zijn gezicht tegen de dikke vacht. Daar liepen al Joop zijn tranen in weg, en hij dacht: „Nu moet de lieve-Heer mij maar helpen om thuis te komen. 't Is Kerstnacht, en ik was zoo graag bij moeder geweest, nu moet de lieve-Heer mij maar helpen om thuis te komen, want ik kan zelf niet meer.”

Het was zoo vreemd; toen hij dit gezegd had, voelde hij opeens geen kou meer, het was net of hij zijn moeder zag, en zijn broer en de moeder van Joop en Jannie; hij was ook niet bang meer, hij vergat, dat hij op de hei in de sneeuw zat, met een gewond schaap, hij droomde, geloof ik, dat het kindeke Jezus naar hem toekwam en hem thuisbracht, en dat zijn moeder haar armen om hem heensloeg en zei, . . . neen, ze zei niets, Joop luisterde . . . wat hoorde hij toch! Opeens hoorde hij 't vlak bij zijn oor, en nu schoot Joop opeens klaar wakker, door een vreeselijk geblaf! Hij zag een groote, zwarte hond, die een paar zware pooten om zijn hals lei en hem in 't gezicht begon te likken!

„Wat is dat?” zei Joop, „dat lijkt Nero wel, Nero van mijn broer!” Toen de hond zijn naam hoorde, begon hij nog harder te blaffen en wild om hem heen te springen en weer weg te rennen, en daar kwam ook al iemand het fietspad langs, een kleine kromme man. „En dat is de scheper, die vlak bij ons woont,” zag Joop, „we zijn gered, het schaap en ik.”

„Heb ik van mijn leven!” zei de scheper, „twee in plaats van een!”

„Ja, twee in plaats van één,” zei Joop en hij hilde van blijdschap, als toen hij nog kleine-Joop was.

De scheper hielp hem overeind, want hij was heelemaal stijf, en nam zelf het schaap in zijn armen. En Joop moest alles vertellen en de scheper vertelde ook, hoe hij, toen de mist opgetrokken was, voor de derde

maal was uitgegaan om het schaap te zoeken, maar nu in een heel andere richting, en dat hij Nero meege-
nomen had, omdat zijn eigen hond wat oud was en niet
meer kon.

Zoo kwamen ze op het hooge pad.

Joop voelde zijn hart bonzen.

Er schemerde nog een klein lichtje uit het huis, dat
zag hij, een rood lichtje.

Het was het licht van de ster uit het Oosten.

„Nu moet jij met Nero eerst gaan,” zei de scheper,
„ik kom achteraan met m'n schaap.”

Grootmoeder en vader en moeder zaten nog in de
kamer; ze wilden niet naar bed gaan, voordat Nero
terug was.

Grootmoeder zat achterover in haar leunstoel, met
haar oogen dicht. Ze dacht aldoo: „Voor de verdwaalde
mensen is Jezus in de wereld gekomen, en voor de
verdwaalde kinderen, en voor de dieren ook, voor alles
wat leeft.

En Hij wil, dat we door de liefde van God, die Hij
in de wereld gelegd heeft, en waarmee Hij de heele
wereld omvangen houdt, alles helpen terecht brengen.
Nero moet ook zijn best doen....”

En daar hoorden ze opeens geblaf.... van Nero?....
Ja.... neen!.... Ze luisterden gespannen.

Ja, 't was Nero.

„Wel verbazend,” zei vader, „wat maakt die hond
een lawaai! dan heeft hij zeker 't schaap gevonden;
den eersten keer kwam hij met hangenden kop thuis.”

„Wel, wel! Hij zal Jannie en Bertje nog wakker
blaffen. Joop slaapt nog niet, Joop is dol op Nero.”

Gauw naar de voordeur! En daar stooft Nero al binnen
en rende weer terug, en blafte zoo hard, dat Bertje
wakker schrok. Toen kwamen ze allemaal aan de
voordeur.

Achter Nero aan kwam een man in den maanlichten
nacht, en achter dien man de scheper, en hij had het
schaap in zijn armen, dat kon je duidelijk zien.

„Gelukkig,” zei vader, „het schaap is terecht! maar

wie is die ander? Nero springt hem tot aan zijn hals en hij is toch niet bang,.... en...."

„Het is Joop!....” zei Grootmoeder.... „het is Joop!” Haar stem klonk zoo feestelijk stil, ze leek heelemaal niet verwonderd, en ze ging door de sneeuw hem te gemoet.

„Ik heb er twee! Nero heeft er twee gevonden in plaats van een,” lachte de scheper, „en ik wensch jullie allemaal een gezegend Kerstfeest.”

Toen ging hij gauw naar huis.

Maar groote-Joop stond met zijn arm om Grootmoeder heengeslagen, ze voelden geen kou en geen moeheid, en ze keken door het venster naar de roode ster, de ster van de Wijzen uit het Oosten.

Eindelijk gingen ze hand in hand naar binnen.

Moeder had kleine Joop naar beneden gehaald. Die keek met groote oogen! 't Was oom Joop, de zeeman, een echte zeeman, waarnaar hij was genoemd. En ze stonden allen bij elkander onder het roode licht van de ster en zongen:

„Eere zij God.”

